

Пише: Драгослав Павков
среда, 16 јун 2010 18:42

Скоро свака тема која се коментарише на овом сајту дотакне се лика и дела покојног председника Србије и Југославије, Слободана Милошевића.

За једне, он је непатворени патриота и мученик који је учинио све да би Србију и Југославију спасао од ратних разарања, често чинећи компромисе који су само привидно били на штету српског народа у целини, а у коначници ће се видети величина његовог генија и корист од потеза које је вукао. Према њима, јуначки је умро у хашким казаматима, мучки убијен од службеника „новог светског поретка“ који нису могли да изађу на крај са његовом бриљантном одбраном, а ослобађајућа пресуда, која је била извесна, није долазила у обзир као опција...

За друге, Слободан Милошевић био је комунистички апаратчик заљубљен у власт. Да би се успео у партијској хијерархији није презао да користи несрећу Срба са Косова и Метохије које је јефтиним популистичким методама употребљавао па одбацивао према потреби (Шолевић, Булатовић...), а није му био проблем ни гажење преко политичких лешева Стамболића, Павловића, Чкребића, касније Јовића, који су њега, сина православног попа из провинције, ваздигли у партијске висине.

Био је спреман на све могуће и немогуће комбинације не би ли се одржао на власти. Час је као „балкански касапин“ подилазио најпримитивнијим нагонима појединаца из нашег народа, час је као „незаобилазни фактор мира и стабилности“ на кауч "приводио" најразличитије ликове светске и српске политике '90-тих...

Балансирао је између једних и других, хапсио час Шешеља час Драшковића, крао изборе па доносио *lex specialis*-е којима је кобајаги показивао добру вољу према опозицији...

У време најцрњих страхота у српским земљама преко Дрине и Копаоника, најтежих санкција под којима су умирале бебе у инкубаторима - Милошевић је давао интервјуе у којима говори како је поносан на свога сина који се обогатио носајући гајбе са вишњама... На сина који је током агресије '99-те, као бесан пас, јурцао по Пожаревцу у униформи САЈ-а, наоружан и опремљен службеном легитимацијом тражио издајнике и „локаторе“, случајно симпатизере опозиције...

Пише: Драгослав Павков
среда, 16 јун 2010 18:42

По овима другима, Милошевић у Хагу није бранио Србију већ је покушавао да одбрани само себе, а говори које је држао пред судијама били су намењени српској јавности. Да видимо кога смо имали и кога смо издали.

Постоје и трећи, међу које бих убројао и себе. Обрадовао сам се појави Милошевића, јер сам помислио да се коначно појавио Србин близак власти који се неће снисходљиво додворавати српским непријатељима. Његов „наступ“ на Косову пољу променио ми је живот и памтим га као да је јуче био. У то време живео сам у Словенији, а због његове слике окачене у дневном боравку неки људи су престали да ми долазе у кућу. Поздравио сам њихову одлуку верујући да је моје суверено право да на свом зиду држим кога хоћу, а онај ко нема пречег посла него да уређује мој ентеријер – далеко му лепа кућа.

„Анти-бирокаратска револуција“ почистила је окоштале партијске кадрове из руководства САП Косово и Метохије, Војводине и Црне Горе. Срби са севера, југа и Срби преко Дрине окупили су се око заједничког циља: враћања суверенитета у одлучивању органима Србије која је до тада била сапета одредбама Устава СФРЈ, и практично стављена под старатељство својих покрајина. „Млади и лијепи“ црногорски руководиоци заузели су место за које су мислили да им одвајкада припада - место Суперсрба, што ни мало није сметало Србима који су их пуштали, да се шепуре, ако је то услов савезништва.

Онда је дошла 1989. година и наступ председника Милошевића на Газиместану, и моје прво разочарање, деловало ми је као да се уплашио силне снаге народа кога је покренуо. Уместо да говори о потреби јединства и хомогенизације око питања због којих се народ осетио угроженим, тј. Косова и уставноправног положаја Србије у СФРЈ, да покуша да окупи што више савезника око идеје да Србима ван Србије гарантују аутономије какве постоје у Србији за не-Србе, он је ситним провокацијама типа „битке нису оружане, али ни те нису искључене“ шокирао окупљене представнике других република, савезних органа и дипломатског кора. А онда се покупио и отишао, оставивши милион људи да на сред поља Косова тумачи „шта је писац хтео да каже“. Најзагриженији социјалисти дивили су му се „јер им је баш спустио, онако српски у брк“, националисти збуњено вртили главама „ипак је он комуниста, али није лош...“ а тек мали број најлуциднијих посматрача препознао је демагога који ће народу увек говорити оно што воли да чује, али ће га исто тако првом приликом направити будалом која није схватила шта је Вожд хтео да каже.

Пише: Драгослав Павков
среда, 16 јун 2010 18:42

Себе бих ставио међу ове треће, али општи утисак квари чињеница да нисам био способан да верујем својим очима и ушима. Године бивствовања у накарадном систему где су све вредности померене довеле су до тога да нисам веровао себи већ "Политици Експрес" и "РТВ Београд". Ваљда нису сви ови који га подржавају будале, а једини ја паметан. Да не помињем оних неколико „издајника и страних плаћеника“. Са њима не бих да се нађем у истом друштву ни после 20 година.

О Меморандуму САНУ, документу који је најтачније до тада описао узроке југословенске кризе и понудио решења српског питања (колико знам) никад се није одредио. По мом мишљењу из чисте сујете, јер му није аутор. То му се касније осветило, кад му је затребала подршка Академије а она је изостала јер су академици (осим малобројних) први схватили с ким имају посла.

Покушај организовања „Митинга истине“ у Љубљани је браћи Словенцима требао да покаже да их Срби воле, додуше не све, али већину - без Смолеа, Становника, Доланца, Кучана, Јанше, Рибичича (оба), Дрновшека, значи ону другу половину Словенаца. Тај митинг показао је колико је политика Слободана Милошевића далеко од реалности: отприлике колико су за просечног Словенца били далеко Срби и Албанци - пар светлосних година.

А ја сам и даље убеђивао себе да ме очи и уши варају...

Почетак оружаних сукоба је онима који су хтели да виде и чују донео нове индикације на основу којих су могли да закључе да не идемо у добром правцу.

За дебакл са запоседањем државних граница у Словенији од стране ЈНА, Милошевић и Срби из савезних органа окривили су Анту Марковића, који је на Армију имао исти утицај као и на глобално загревање.

Наравно, на ово ће скочити „браниоци части и угледа“ који ће рећи да је Милошевић у то време био „само“ председник Србије, а да је војском командовало Савезно извршно веће...

Пише: Драгослав Павков
среда, 16 јун 2010 18:42

За њих имам просто питање: да ли бисте исту причу причали да сте се којим случајем ви или неко вама близак нашли у војно полицијском БОВ-у опкољеном од стотинак „Миличника“ испред хотела „Табор“ у Сежани, из кога су мало-мало излазили пијани територијалци наоружани „зољама“ и „ербејцима“, које су онако, шале ради, сваки час окретали у вашем правцу знајући да имате наређење да избегавате сукоб и не одговарате на провокације?

Да ли би вам тада било битно је ли покрет ваше јединице наредио Марковић или Јовић, Кадијевић или Аџић, или бисте им се сетили фамилије, без обзира о коме је реч?

Чак и тада сам одбио да верујем да видим оно што видим: претпостављене старешине, до јуче сви до једног чланови СКЈ прелазе у новооснован Мирин и Мирковићев СКПЈ. Али наравно, Милошевић нема никакве везе са странком коју је основала његова супруга, она је то радила из хобија између два предавања покушавајући да допринесе опстанку заједнице збратимљених народа и народности...

Са отпочињањем непријатељстава у Хрватској моји шефови окрећу ћурак наопако. Они који су до јуче били ортодоксни комунисти тврдолинијаши, преко ноћи постају националисти по којима ја „у раду са својим саставом не показујем довољно мржње према непријатељу...“, да подсетим, непријатељ је постао до јуче „збратимљени народ“ појачан бројним добровољцима из редова једне „народности“.

У необавезним ћаскањима у команди моје јединице бивши комунисти воде расправе који су квалитетнији Срби - они динарског, панонског или старосрбијанског порекла?!

Једна црногорска бригада јуначки се „предислоцирала“ из Двора на Уни у Црну Гору јер их је прешједник Булатовић позвао да се врате кад је чуо да би између њих и браће Хрвата „могла панути крв“.

Српски генерали, за које смо до тада наивно веровали да се никад не предају, хрватској паравојсци остављају комплетну технику корпуса који је, према Ратном плану, требало да издржи први удар јединица НАТО из Италије и спречи њихов продор у Панонску низију док се у дубини не изврши мобилизација...

Генерал који је због тога разапет на крст, остављен је у окружењу са тристотинак војника и старешина у дубини територије коју је држала хрватска паравојска...

Али, то је одговорност „Југословена“ Кадијевића и „комуњаре“ Аџића.

Руководство Србије прима само похвале...Ех, да је Слоба командант војске, сад бисмо пили кафу на Јелачић-плацу...

После деблокаде касарни у Хрватској, јединице ЈНА, упркос лошој попуњености и бројним дезертерствима старешина „несрба“ успевају да потисну хрватске снаге и запоседну углавном све територије већински насељене Србима.

Свако нормалан очекивао је гоњење непријатеља и присиљавање на капитулацију.

Али онда онај „који је само председник Србије и нема утицај на ЈНА“ преузима иницијативу и пред јавност износи генијалну идеју да се позову мировне снаге УН које ће Србима у Хрватској гарантовати безбедност. На чињеницу да је у међувремену основана Република Српска Крајина није се ни осврнуо.

Туђман и хрватско врховништво су били одушевљени. Нису могли да верују својим ушима: србочетничка и комунистичка армада повући ће се у Србију и БиХ без испаљеног метка?!?

Е, тада сам схватио да имамо посла са поремећеним човеком, али било ми је касно.

Овде ћу се зауставити, јер све што је уследило ишло је по истој матрици: несхваћени визионар кога у прегнућима ограничавају удружени националисти и мондијалисти, под патронатом неискрене међународне заједнице која је опет финансирана од Ватикана,

Пише: Драгослав Павков
среда, 16 јун 2010 18:42

Коминтерне, масона, Билдерберг групе и Трилатерале...

Дедиње тада постаје Забрањени град усред Европе. Слобина деца откривају таленат за бизнис и прављење пара. Увози се гориво и цигарете, купују се радио станице, полиција уместо да открива кривична дела и хапси починиоце координира њихове активности у „интересу државе“...

Помоћник министра унутрашњих послова за јавну безбедност (шеф униформисане полиције за читаву Србију) бива убијен у класичном мафијашком атентату поред торбе пуне новца... Министар одбране завршава на исти начин, а јавност то прихвата без много узбуђења јер се подразумева да су жртве осим рада на јавној ствари имали и бизнис од кога се живи...

Хашки трибунал испоставља захтев за привођење већег броја државних, војних и полицијских службеника, али то је нормално - свако ко је починио злочин треба да одговара. Док мечка није заиграла и у Толстојевој...

Просто речено - све чега се ухватио упропастио је, Србија је постала никад мања и никад слабија. Срби обележени као губавци захваљујући којеквим „Шкорпионима“, „Шакалима“... Хиљаде младих и образованих људи нормалност и будућност потражили су у иностранству...

Породице хиљада мртвих и унесрећених питају се да ли је морало баш тако...

Показали смо читавом свету да не знамо да ратујемо, мислим, геџа, репоња зна - али не знају они који се баве стратегијом...

Невладине организације свих фела име Слободана Милошевића искористиле су као пин-код за Сорошев банкомат из кога још увек дижу новац за своје „пројекте“...

Слободан Милошевић - патриотска заблуда или пин-код за Сорошев банкомат?

Пише: Драгослав Павков
среда, 16 јун 2010 18:42

Денацификација, деконтаминација, лустрација, процесуирање, само су неке од нових речи које су ушле у српски говор...

Црногорци су од Суперсрба постали Антисрби прве врсте...

На крају, немам илузија да ће овај коментар ишта променити. Свако ће остати при своме, ако ни због чега другог, онда јер је у Србији срамота мењати мишљење. То је још једна ирационалност, али то ће једног дана ипак објаснити независни и непристрасни социолози.